

намазанъ съ силна отрова. Повежда съ себе си 2—3 кучета, които намиратъ и дигатъ звѣра отъ леговицето му. Раздразнениятъ ягуаръ се впуска на човѣка и като го наближи, изправя се на заднитѣ си крака, за да го прѣграбчи. Тогава ловецътъ пѣхва обвитата си ржка въ зиналитѣ уста на звѣра, а съ другата въ сжщото врѣме го пробада въ корема. Тогава настѣпа истинско тържество за насъ червенокожитѣ.

Ние се радваме и веселимъ, първо защото сме убили единъ голѣмъ пакостникъ, който напада на всѣкакъвъ добитъкъ, като не изпуска даже костенуркитѣ и рибитѣ въ водата. Второ, радваме се още, защото, като продадемъ кожата вземаме хубави парички, отъ мастъта му правимъ лѣкарство противъ глиститѣ, а съ праха на коститѣ му лѣкуваме зѣбобола. Ако убитиятъ ягуаръ има малки, увѣрявамъ Ви, че нѣма по-вкусно месо отъ тѣхното. То напомня свинското, само че месото на младитѣ ягуари е много по-вкусно отъ свинското.“

II.

Не се мина една година отъ горнята случка и азъ станахъ ловецъ отъ главата до петитѣ. Много добрѣ знаяхъ, че ягуаритѣ живѣятъ само въ топлитѣ мѣста на Америка, именно изъ горитѣ, покрай брѣговетѣ на рѣкитѣ, или по бластисти мѣста, покрити съ висока трѣва. Знаяхъ така сжщо, че този пакостникъ излиза да търси храна само на мрѣкване, при зори, при лунни нощи, ала никога денемъ или прѣзъ тъмни нощи. Ето защо всѣкога добрѣ избирамъ мѣстото и врѣмето, когато трѣгамъ за ловъ на ягу-